

Co můžeme prožívat; Poznámky k Adventu, Vánocím a Epifaniím

Karel Funk

Advent je půlnoční hodina roku.

Je procesem sebepoznání, očisty od temných sil až k jádru sebe nového, k vyššímu Já. Padají clony k Dítěti, k vyššímu Já. Musíme je sami odstraňovat jen vlastní snahou.

V Adventu mají hierarchie, která nám po dobu celého roku pomáhají (aniž bychom o tom museli vědět) nejmenší působnost na člověka. Světová moudrost odstoupila, nutno vydobýt moudrost vlastní touhou a vlastními silami. Člověk se má sám nést svým duchovním já.

Vůdce člověku musí být jen vlastní moudrost, vnitřní světlo, které může osvětlovat cestu temnotou zimní noci k narození duchovního Slunce.

Advent je proto zkušební kámen duchovního vývoje, převzetí vývoje do svých vlastních rukou. To je předpoklad narození Ježíše v nitru = narození Ježíše o Vánocích.

Čtyři týdny Adventu esentivně opakují 4 kosmické dny. Čtvrtý týden – nynější kosmický den, sestupuje na Zem Kristus, tedy i koncem 4. týdne Adventu se rodí Ježíš. Každý týden nese charakteristiku a náplň příslušného kosmického dne.

K týdnům Adventu lze přiřadit čtyři základní Platónské ctnosti:

- 1. týden – spravedlnost. Nezasahuji svými činy příliš násilně do okolí? Neuplatňuji příliš svou osobnost? Odpovědí je pokora.**

- 2. týden – uměřenost, rovnováha. Pokorné odevzdané ztišení, naplňování svého jednání Světlem Slova.**

- 3. týden – odvaha. Vydat se statečně na moře života, přijímat svůj úděl vděčně a odvážně. Duše má vůli k oběti a k dosažení své niternosti. Ví, že do světa hmoty nebyla seslána, aby se v něm ztrácela, ani aby z něho unikala a odvracela se od něho, ale aby ho posvěcovala a produhovňovala, zkvalitňovala.**

- 4. týden – moudrost. Takto vyzbrojena může duše dospět k půlnoční hodině roku. Zbavena iluzí a sebeklamů může cítit, jak se odhalují poslední clony k duchovnímu Dítěti, vyššímu Já. To se rodí v klínu duše, v jasu očistěného srdce.**

Vánoce končí 6. ledna, na svátek Epifanií (křest v Jordáně, sestup Krista na zemskou scénu). Mezi tím je 12 (resp. 13) posvátných dnů a nocí „bezčasí“, kdy každý den působí k lidstvu jedna oblast zodiaku. Je to období „otevřených oken“ do kosmu. Na námět Tomáše Boňka, faráře Obce křesťanů, je dobré o 12 svatých nocích vstávat tak, abychom zažili svítání, sledování nálad a barev, jak se den rodí. Tím se nám otevře v duši nová kvalita.

Kristus je božské duchovní Já vesmíru a naše individuální lidské já je Jeho obrazem a patří k Němu jako patří paprsek ke Slunci. - Toto vědomí se nám může stát ústředním motivem Vánoc i období po nich.

Vánoce jsou symetricky umístěny mezi čtyři týdny Adventu a pak následující čtyři týdny Epifanií. Ty jsou svou niternou náplní časovým „protipólem“ k adventu: Advent - stmívání, šereň, ztišování, očekávání. Epifanie - rozbřesk, sílení Slunce, Ducha. Světlo venku i světlo Kristovo v nás sílí. S duchovním impulsem Vánoc kráčíme Epifaniemi do dalšího roku zčistění, posílení, s novou odvahou a vírou ve vyšší pomoc, souběžně s přibývajícím svitem Slunce.

XX

Reakce jedné čtenářky, které jsem tento text poslal. Uveřejňuji ji proto, že je zřejmé, jak zcela jednoduše a konkrétně lze tyto vlivy vypořádat a řídit se jimi, pokud máme dobrou vůli a sebekázeň, jako tato spřízněná duše.

Děkuji Vám, pane Funku, za zaslání informací o adventu. Konečně mám smysluplnou odpověď na to, jak vnímat a medítovat v tento čas. Letos i poprvé nemám shon a úspěšně se vyhýbám všem nepatřičným činnostem. Snad právě proto ke mně mohou adventní dny promlouvat.

Do konce listopadu jsem byla celý podzim ve vnitřním klidu a vyrovnanosti, až jsem si říkala, do kdy asi ten klid potrvá. A náhle nastal pocit vnitřní opuštěnosti, prázdnoty, zmatku a výčitek, že jsem k ničemu. Nyní vím, že v té době nastal advent a pocit opuštěnosti byl skutečné opuštění od vyšších hierarchií a tedy na

místě. Však mi také nezbylo nic jiného, než sebrat odvahu i pokoru i důvěru, přemoci své myšlenky, děkovala jsem za vše, co mi bylo dopřáno, prosila za odpuštění a postupně mě zase začal naplňovat klid a mír v duši, cítím plnost a radost z očekávání zrození něčeho nového v duši, nové síly k očištění sebe a víru, že pokorně zvládnou všechny životní úkoly.